

ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ.

ΚΑΤΑ ΣΟΥΗΔΙΚΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ.

1.

"ΗΔΗ ἡ γενέσθλιος πόλις τοῦ ὠραίου ἱππότου "Αλβ ἐώρταζε τὴν νίκην τοῦ στρατοῦ, οὗ λόχον ἀπῆλθε πρὸ καιροῦ ὁδηγῶν ὁ νεαρὸς πολεμιστὴς εἰς τὴν εὐκλειαν.

Μακρὰν ἀλλ' ἀπέναντι τῆς πόλεως ταύτης, πρὸς τὴν παραλίαν καὶ ἐν μέσῳ πυκνοῦ δάσους, ἡγείρετο πύργος παλαιὸς οἰκογενείας ἐχθρᾶς καὶ ἅμα συγγενοῦς τοῦ ὠραίου ἱππότου. Γέρων δοῦλος, γραῖα μήτηρ καὶ δύο ἀδελφαὶ ἦσαν αἱ ἑνοικοὶ τοῦ μονήρους πύργου.

Αἱ ἀδελφαὶ ἦσαν νεαραὶ, ἀλλ' ἡ μία μόνον ἦτο ἡ "Ελλεν. Αὕτη ἦτο ὠραία, ἦτο χαρίεσσα, ἦτο ἄσμα ὁμοῦ καὶ μύρον, πτηνὸν ἅμα καὶ κρίνον. Καταβαίνουσα ἀπὸ τοῦ πύργου, ὡς ἀπὸ κλωβοῦ, περιεπάτει πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ δάσους, συνέλεγε μικρὰ ἄνθη, διέπлатτε περικαλλεῖς δεσμίδας ἢ εὐχρόους στεφάνους, εἶτα πλαγίως ὀδεύουσα ἔφθανεν εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ἐκεῖ παρέδιδεν εἰς τῶν κυμάτων τὴν τύχην τὰ ἄνθη ταῦτα καὶ ὀλίγα δάκρυα . . . Περιπαθεῖς ἄγγελοι, οἵτινες ἀφίνοντο ἐπὶ τῆς θαλάσσης μ' εὐχὴν

βαρυντάτην, μ' ἐνδόμυχον ἐλπίδα ὅτι δυνατόν νὰ ἔφθανον ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἀγωνιζομένου μακρὰν ἐραστοῦ τῆς
"Ελλεν "Αλβ.

Ἡ "Ελλεν ἦτο ἡ μικροτέρα ἀδελφή.

Ἡ ἑτέρα ἐλέγετο Μοράγ. Ἡ μήτηρ των ἐγνώριζε μυστηριώδη ἱστορίαν περὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ εἰσόδου τῆς Μοράγ. Αὕτη εἶχε μέλανας ὀφθαλμούς, κεφαλὴν σχεδὸν οὐλότριχα, σῶμα φύσει ἐσκληρυμμένον, πρόσωπον μελάγχρουν. Ἡ "Ελλεν ἦτο κυανόφθαλμος καὶ ἠγάπα τὰ ἄνθη, ἡ Μοράγ ἐβυδίζετο εἰς τὰς σκοτεινοτέρας τοῦ δάσους πυκνώσεις ἐκγυμνάζουσα ἱέρακας πρὸς θήραν πτηνῶν. Ἡ "Ελλεν ἐκελάδει μᾶλλον, ἢ ἐλάλει περὶ ἐορτῶν, περὶ μυθευμάτων, περὶ εὐεργεσιῶν, ἐνθουσιώδης, θαυμάζουσα ἡ Μοράγ ἐσιώπα, ἢ ὠμίλει περὶ ὅλων φιλύποπτος, ἀνέκρινε μᾶλλον, μᾶλλον καταδικάζουσα ἢ ἀψωοῦσα. Ἡ "Ελλεν εἶχε τὸ σῶμα ἄβρὸν, τὸ πρόσωπον ὡς βάμβακα, τὴν παρειὰν ροδίνην, τὸ βῆμα ἤρεμον, ἀγαπῶσα νὰ σύρεται μᾶλλον ἐπὶ ἀμάξης νωχελῆς, ἐνῷ ἡ Μοράγ ἠγάπα τὴν ἱππασίαν, ἐλαφρὰ ὡς ἡ δορκὰς, ἀφίνετο δ' εἰς ὀρμητικοὺς δρόμους, οἶονεὶ θέλουσα διὰ τοῦ πολλοῦ τάχους νὰ σβύσῃ φλογώδεις ἴδυπαθείας παραφοράς. Ὅταν αἱ δύο ἀδελφαὶ ἦσαν παιδία καὶ ἠκροῶντο τοὺς φοβερους μύθους τῆς τροφοῦ ἢ τῆς μάμμης, ἡ "Ελλεν ἐδάκρυεν, ἀλλ' ἡ Μοράγ ὤχρεια. Ἡ Μοράγ ἦτο εἰδεχθῆς, ἀλλὰ δύσμορφος ὅχι· προσβλέπων τις τὴν "Ελλεν ἐφέρετο γοητευόμενος πρὸς αὐτὴν, ἀλλ' ἐνορῶν τὴν Μοράγ ἀπесύρετο σιωπηλὸς καὶ ὑποφρίττων.

Αἱ δύο αὗται ἀδελφαὶ ἦσαν ἐξάδελφαι τοῦ ἱππότου
"Αλβ.

2.

“Ἦδη ἡ γενέσθλιος πόλις τοῦ ὠραίου ἱππότου “Αλβ ἐώρταζε τὴν νίκην τοῦ στρατοῦ, οὗ λόχον ἀπῆλθε πρὸ καιροῦ ὁδηγῶν ὁ νεαρὸς πολεμιστὴς εἰς τὴν εὐκλειαν.

Ἦτο πρὸς τὴν δειλὴν τῆς ἡμέρας ταύτης τῶν καλῶν ἀγγελιῶν, ὅτε αἱ δύο ἀδελφαὶ εἰκῇ φερόμεναι, ἢ μᾶλλον ἡ Ἑλλεν κινουμένη ἀπὸ κρύφιον πόθον καὶ ἅμα ἰδίαν εἶδῃσιν, ἐφέρετο μετὰ τῆς Μοράγ κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν πόλιν τοῦ ὠραίου ἱππότου παραλίαν ὁδόν. Ἐνίοτε αἱ δύο ἀδελφαὶ συνωμίλουν, ἐνίοτε ἐσιώπων. τότε ἡ Μοράγ ἐνητένιζε τοὺς ἐφιπταμένους λάρους, ἡ δ’ Ἑλλεν παρετήρει σύννους τὸ θραυόμενον πρὸς τὴν ἀκτὴν κύμα. Κρυερὰ τις αὖρα, ἐμπνέουσα ἀπὸ βορρᾶ, ἐρρίκνου, βαρύτερον ἀνετάρασσε τῆς θαλάσσης τὸ πρόσωπον, ἐπὶ δὲ τῆς ἀκτῆς ἀπέπνεον θραυόμενα ἀφροστεφῇ τὰ κύματα. Τέλος λύουσα πένθιμον σιγὴν: “Οὕτως, εἶπεν ἡ Ἑλλεν, ταράσσεται ἀπαύστως καὶ τὸ στῆθος μου, ἀδελφὴ μου, οὕτως, ὡς τὰ κύματα ταῦτα, γεννῶνται καὶ ἐκπνέουσιν ἐν ἐμοὶ οἱ πόθοι. Ποσάκις ἐφαντάσθην καὶ ἐπόθῃσα τὸν θάνατον βλέπουσα τὸ σβυνόμενον ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ κύμα, ποσάκις πάλιν ἠγάπησα περιπαθῶς τὴν ζωὴν, ἐνατενίσασα τὴν ἔρημον καὶ ἀχανῆ πλάκα τοῦ ὠκεανοῦ! Ἐν ἱστίον ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μακράν, γεννᾷ ἐν ἐμοὶ τοσαύτην λατρείαν τῆς ζωῆς ὅσον αἰσθάνομαι ἔρωτα πρὸς τὰς πόλεις, ὅταν ἀπὸ τοῦ μονήρους πύργου μας διαβλέπω αὐτὰς ὡς ἐστίαις ζωῆς, ὡς ἀειθαλῆ ἔαρα τῆς νεότητος, τῶν ἐρώτων, τῶν συμποσίων, καὶ τοῦ ἐλέους καὶ τῆς χαρᾶς. Εἰς τὸν πύργον ἡμῶν, εἰς τὴν μόνωσιν, τὸ σκότος τῆς νυκτὸς μοι

φαίνεται ὅτι ἐπικάθηται αἰώνιον, ἡ δὲ ζωὴ ὅτι διαβαίνει ὡς ὄνειρον.” . . .

Δύο δάκρυα κατέβησαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς παρθένου. Ποῦ ἦτο ἤδη νὰ τὰ ἔβλεπεν ἐκεῖνος δι’ ὃν ἐχύνοντο!

“Διατί, ἀδελφή μου, εἶπεν ἡ Μοράγ. Ἡ γραῖα μήτηρ, ἐγὼ μάλιστα ἦτις εἶμαι καὶ ἀδελφή σου καὶ ὑπερτέρα τὴν ἡλικίαν, οὐδεμίαν σοὶ παρέχομεν χαράν, οὐδεμίαν δυνάμεθα νὰ σοὶ δώσωμεν παραμυθίαν; Ἄν σὲ ταράσσωσι πόθοι, ἂν αἱ ἐλπίδες σου σβύννωνται, ἂν ἀπατηλὰ τὰ ὄνειρά σου λύωνται, ἂν ὁ πύργος καὶ ἡ μόνωσις σὲ βαρύνῃ, ἡ Μοράγ εἶναι σκιὰ ἀναίσθητος τοῦ δάσους; Ἡ Μοράγ οὐδαμῶς δύναται νὰ σὲ ἀνακουφίσῃ; Σὲ κατατῆκει αἴσθημά τι μύχιον καὶ πολὺ· πολλάκις σὲ εἶδα μονωδοῦσαν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐπικαλούμενην τὸν ἄνεμον· πῶς, τὸ στήθος τῆς ἀδελφῆς κλείει ὀλιγωτέραν πίστιν τῆς θαλάσσης, ὀλιγωτέραν αἴσθησιν τοῦ ἀνέμου; Εἰπέ μοι· τί ἔχεις;”

“ὦ Μοράγ, εἶπεν ἡ Ἑλλεν, εἶσαι ἀδελφή μου. Ἀδελφή μου, συγγνώμην· ἀγαπῶ. Ὁ ἔρωσ μου εἶναι τόσον πολὺς, τόσον δυνατὸς, ὥστε ὑπέθετον αὐτὸν ἔγκλημα, ἡ δ’ ἐνοχὴ ἐκράτει οὕτω κλειστὰ τὰ χεῖλη μου, ἔτι καὶ πρὸς σέ, Μοράγ.” “Ἀγαπᾷς δὲ ποῖον;” εἶπεν ἡ Μοράγ οἶονεὶ ἀπαθῶς. “Ἄ, φοβοῦμαι μὴ ἐὰν εἶπω τὸ ὄνομά του, ὑπετραύλισεν ἡ Ἑλλεν, φοβοῦμαι μὴ μακρυνθῇ ἀπο πλησίον μου ἐκεῖνος διὰ παντός . . . Οὐδέποτε προφέρω τὸ ὄνομά του· νομίζω ὅτι ἡ φύσις ὅλη μ’ ἐνεδρεύει ζηλότυπος καὶ προδότις . . .” “Ἀλλὰ πρὸς ἐμέ, ἀδελφί μου, εἶπεν ἡ Μοράγ, ταῦτα; Οἷοσδύποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ μυστηριώδης οὗτος ἐραστής σου, ὁ ἰδικός μου ἔρωσ εἶναι ἡ Ἑλλεν.” “Συγγνώμην, Μοράγ· δὲν εἶπα δι’ ἐσέ, ἀλλὰ . . . πῶς νὰ σὲ τὸ εἶπω; Ἀγαπῶ τὸν Ἄλβ. Μὲ

ἀγαπᾷ πολὺ, εἶναι ἀπὼν, ἴσως νεκρός. Μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ὑπὸ το φῶς τῆς τελευταίας πανσελήνου δὴ ἤρχετο νὰ μὲ ἴδῃ πρὸς τὸ δάσος, ἐπανελθὼν ἀπὸ τοῦ πολέμου. Ἐν τούτοις ἡ πανσέληνος ἦτο προχθές· δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἠγγρύπνησα μετ' αὐτῆς, ἀλλ' οὐδὲν ἐκινήσῃ εἰς τὸ δάσος φύλλον, οὐδεμία φωνὴ ἠκούσθῃ ἐκτὸς τῆς πενθίμου γλαυκός. Ἴσως ἀπέθανε . . .”

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς Ἑλλεν ἐπνίγη εἰς λυγμούς, ὥς κύκνος καταδύσας ὑπὸ τὸ ὕδωρ.

3.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Μοράγ ἐσιώπησεν. Ἦσθάνθῃ δανάσιμον κλονισμόν, ἐν ῥίγος διηλθε τὰ στήθῃ της, ὥς σπάθῃ. Θὰ ἔπιπτε λειπόθυμος, ἀλλὰ φύσεως οὔσα γρανίτου ἀνέβαλε μόνον ἀστραπὰς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὥς τὰ ἠφαίστεια εἰς τοὺς σεισμούς, καὶ ἐκρατήσῃ. Ἀντὶ ὠχρίας, περιέβαλε τὴν μορφὴν της νέφος τι στυγεράς αὐστηρότητος. Ἐβυσθίσθῃ εἰς σύννοιαν ἐρεβώδῃ. Αἰσθῆμά τι, ὥς νὰ ἦτο ἀγχόνῃ, ἔκλεισεν αὐτῆς τὸ στόμα εἰς ἀπαισίαν σιγὴν, ἐτάρασσε τὴν μορφὴν της ἀγωνιωδῶς. Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ κλαύσῃ, ὁ αἰγιαλὸς δὴ ἐπλημμύρει ἀπὸ δάκρυα. Εὐτυχῶς ἡ Ἑλλεν κατακλίνασα ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν κεφαλὴν, δὲν εἶδε τὴν φοβεράν ἐκείνην τῆς μορφῆς τρικυμίαν.

Ἀλλὰ διατί ἡ Μοράγ ἐσπαράσσετο;

Ἡ Μοράγ ἠγάπα. Ἡ Μοράγ ἠγάπα ἐμμανῶς τὸν ἐρωμένον τῆς Ἑλλεν, τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον ἱππότην Ἄλβ. Θάπτουσα εἰς τὰ μύχια τοῦ στήθους της τὸ φλογῶδες αἰσθῆμά της, ὥς λέαινα τὸν σκύμνον εἰς τὰ βάθῃ τῶν δασῶν καὶ τῶν

σπηλαίων, οὐδέποτε κατώρῳσε νὰ δηλώσῃ τὸν Ξανάσιμον τοῦτον ἔρωτα εἰς τὸν γενναῖον ἱππότην. Οὐδέποτε κατώρῳσαν ἡ ἀγρία αὕτη Ξεότης νὰ καταβῇ καὶ γονυκλιτήσῃ ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου τῆς, ἐνώπιον τοῦ τρυφεροῦ ἑξαδέλφου τῆς. Ἰρέμουςα μὴ ὁ περικαλλὲς ἱππότης ἀρνηθῇ καὶ ἀπορρίψῃ τὰ δάκρυά τῆς, ἐκρατεῖτο εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας, αἰσθάνομένη ἑαυτὴν οὕτως ὡς μέγα ἄγαλμα εἰς ἐδραίαν βάσιν.

Ἐν τούτοις ὁ ἔρωσ τῆς, καίτοι σιγῶν, οὐδαμῶς ἤλαττοῦτο, ὡς μύρον εἰς φιαλίδιον ἀσφαλῶς ἐσφραγισμένον· σιγῶν, ἐκρατύνετο μάλιστα καὶ ὁσημέραι ἀνεφλέγετο, ὡς γενναῖος οἶνος ἐν κατακλείστῳ πίδαρι. Βυθιζομένη εἰς εἰκασίας καὶ ὄνειρα, ἤλπιζεν ἡ Μοράγ, ἤλπιζεν ἡμέραν τινὰ αὐτὸς ὁ Ἄλβ προσελθὼν νὰ καταΰεσῃ πρὸ αὐτῆς τὴν σπάδην καὶ τὸ γόνυ. Ἀχρὶ τοῦδε ἡ ἀπεχθὲς μορφὴ τῆς καΰιστα τὴν Μοράγ δειλὴν πρὸ τοῦ Ἄλβ καὶ ὑποφεύγουσαν, τὸ ἀνδρικὸν στῆθος τῆς ἀγρίαν καὶ φλογεράν. Ἐντεῦθεν προσερχομένη εἰς τινα μακρὰν ἐν τῇ ἐρήμῳ καλύβην γραίας μαγίσσης, πολλὰ δι' αὐτῆς ἐτεχνᾷτο κατὰ τοῦ Ἄλβ φίλτρα καὶ γόητρα, ἐπιλέγουσα ὅμοιον τι τῆς φαρμακευτρίας τοῦ παλαιοῦ Θεοκρίτου:

Τὰ Δέλφιδας ὁστέα πάσσω.

Ὁ Ἄλβ ἠγνόει πάντῃ τὸν ἔρωτα τῆς Μοράγ, ἡ Μοράγ οὐδέποτε ὑπώπτευσεν τὸν ἔρωτα τῆς Ἑλλεν. Ἦδη ἡ ἀφελὲς καὶ γλυκεῖα ἐκμυστήρευσεν τῆς ὥραίας Ἑλλεν ἔτρωσεν ὡς βέλος φαρμακερὸν τὴν ἀγρίαν ὥραϊαν Μοράγ. Ἐσιώπα, ἀλλ' ἦτο ὡς τὸ μέλαν τῶν αἰσέρων νέφος, ὅπερ σιγᾷ προτοῦ ἐμέσῃ ἀπὸ τὰ βάδην του τὸν κεραυνόν.

Ἐν τούτοις αἱ δύο ἀδελφαὶ προεχώρουν, βραδεῖαι, σιωπῶσαι, ἄγνωστοι.

4.

Μετὰ μικρὸν ἡ "Ελλεν ἀνεγείρασα ὄμματα πλήρη δακρύων καὶ στοργῆς, "Μοράγ, εἶπε, σιωπᾶς. Σιωπᾶς διότι ἀγαπῶ τὸν "Αλβ, τὸν ἐχθρὸν τῆς οἰκογενείας ἡμῶν. Τὸ γνωρίζω. Πάντοτε ὑπενόουν τὴν αὐστηρότητα ἣν ᾤα διήγειρεν ὁ ἔρως μου ἐκμυστηρευόμενος, ἔτι καὶ ἐνώπιον τῆς ἀδελφῆς μου. Ἀλλὰ συγγνώμην, ὦ, συγγνώμην! Ἐὰν οἱ γονεῖς ἡμῶν καὶ οἱ πρόγονοι ἦσαν οἱ ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῶν γονέων καὶ προγόνων τοῦ "Αλβ, εἰς τὸ στήθος ἡμῶν οὐδὲν αἴσθημα μίσους συνεγεννήθη βεβαίως, οὐδεμίᾳ ἀφορμῇ ἐδόθη ἡμῖν ἐχθρότητα· πῶς νὰ μισῶ; Ἀλλὰ καὶ ἂν εἰς τοὺς χρόνους ἡμῶν συνέβαιnen ὁ χωρισμὸς καὶ ἡ ἐχθρότης, ἂν καὶ ἡμῶν ἔτι, τῶν δύο ἀδελφῶν, ἡ οἰκογένεια τοῦ "Αλβ εἶχεν ἐπιχύση πᾶσαν αὐτῆς πικρίαν καὶ πᾶσαν ὕβριν, ἥρκει ἐν μόνον εὐμενὲς καὶ ἱκετεῦον βλέμμα τοῦ "Αλβ νὰ διαλύσῃ, ἐν ἑμοὶ τοῦλάχιστον, πᾶσαν ἐχθρότητα, ὥς αὐγὴ καλλίστη διαλύουσα νύκτα ὅλην μίσους καὶ ἀποστροφῆς. Εἶναι τόσον ὠραῖος! Εἶναι τόσον ἀγαθός! . . ."

"Ἡ Μοράγ ἐσιώπα.

"Εἶδές ποτε αὐτὸν, προσέθηκε περιπατῶς ἡ "Ελλεν, νὰ διαβαίνῃ ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς, ἐπὶ λευκοῦ ἵππου, λευκὴ τῆς γῆς αὐτὸς ἀστραπή; "Ἦκουσες, Μοράγ, αὐτόν ποτε ὁμιλοῦντα; Διατί τοσοῦτον ἀγαπῶσι τὴν μελωδίαν τῆς ἄρπας καὶ τῆς ἀηδόνος; Εἶδες αὐτόν νὰ γονυκλιτῇ καὶ νὰ δακρύῃ ὥς παιδίον ἐνώπιόν σου; "Οπισθεν τῶν φύλλων τὴν νύκτα ἤκουσες νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά σου ἡρέμα, ὥς ἐγὼ πολλάκις ἤκουσα ν' ἀναφωνῇ: "'Ελλεν, "Ελλεν!;" Τότε ᾤα με συνεχώρεις, Μοράγ, ᾤα με συνεχώρεις."

Ἡ Μοράγ ἐσιώπα.

Ἦδη ἦσαν ἐπὶ τῆς ἄκρας ὀμαλοῦ τὴν βάχιν ἀκρωτηρίου
ἔπερ ὡς ἡ παχεῖα γλῶσσα εἰσῆρχετο εἰς τὴν θάλασσαν λῆγον
ἀπέναντι τῆς πόλεως τοῦ ἐπύτου Ἄλβ. Κάτωθεν τὰ κύματα
ἐρρήγγυντο πρὸς τὰς βραχώδεις κοιλότητας, ἀνεδίδετο δὲ
βαρὺς καὶ πένθιμος γογγυσμός. Ὁ ἥλιος εἶχε δύση εἰς τὴν
ἀπέναντι πόλιν, ὀλίγα φῶτα ἤρχισαν ὑπολάμποντα. Ἐνταῦθα
αἱ δύο ἀδελφαὶ ἔστησαν.

Εἶπε πάλιν ἡ Ἑλλεν: “Πόσον μέγα εἶναι τὸ ἐγκλημά
μου! Εἰς τὴν κατήφειαν τῆς μορφῆς σου ἀναγινώσκω, Μο-
ράγ, τὴν καταδίκην μου. Πταίω, πταίω ἀγαπῶσα ἐκεῖνον·
ἀλλ’ ὡς ἐγὼ συγχωρῶ τὸν ἐχθρὸν τοῦ πατρός μου, οὐδεὶς
θέλει συγχωρήσῃ τὴν πτωχὴν Ἑλλεν; Οὐδ’ ἡ Μοράγ, ἡ
ἀδελφὴ τῆς;” Καὶ κλαίουσα ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰς χεῖρας
τῆς Μοράγ. Ἀλλ’ αὕτη ἀπεσύρθη ἄφωνος, μακράν.

Ἡ Ἑλλεν ἦλθε πλησίον τῆς. Ἡ Μοράγ ἐκάθισεν ἐκεῖ,
ὡς γραῖα, ἐκάθισεν ἐπὶ πυκνοφύλλου τινὸς θάμνου, ὡς νὰ
κατέπιπτεν ὑπὸ τὸ βάρος ἀφορήτων αἰσθημάτων καὶ λο-
γισμῶν. Ἡ Ἑλλεν ἐγονυκλίτησε τότε παρ’ αὐτῇ καὶ λαμ-
βανομένη τῶν γονάτων αὐτῆς, “ὦ Μοράγ, εἶπεν, ὦ ἀδελφὴ
μου μόνη, ἐλέησόν με! Προετίμων νὰ ἔμην δούλη καὶ νὰ
ἐρράπιζόμην ἀνηλεῶς ὑπὸ τοῦ κυρίου μου, παρὰ νὰ βλέπω
οὕτως αὐστηρὰν καὶ μέλαιναν τὴν μορφήν τῆς ἀδελφῆς μου!
Ἀγνοῶ τὸ κακὸν ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδ’ ἐνόησα ἴσως ὅποιον
ἔπραττον ἐγκλημα ἀγαπῶσα τὸν Ἄλβ. Συγγνώμην, συγγνώ-
μην, συγγνώμην! — ὦ, φρίσσω εἰς τὴν σιγὴν αὐτὴν τῆς
ἐρήμου ἐδῶ καὶ τῆς καρδίας σου· ἅς ἀνοιγῶσι τὰ χεῖλη σου
τέλος, ἅς ἀκούσω τῆς φωνῆς σου, Μοράγ, ἔτι καὶ ἂν πρό-

κηται αὕτη νὰ μὲ εἶπη ἀνεκκλήτως ὅτι μόνος ὁ θάνατός μου ἐξίλεοι τὸν ἀνόσιον ἔρωτά μου!”

Ἡ Μοράγ, μὲ τὸ βλέμμα πρὸς τῆς θαλάσσης τὰ βάθη, ἐσιώπα.

Τότε ἡ πτωχὴ κόρη, ἡ ἐρωτόληπτος παρθένος, ἡ λευχίμων “Ἐλλεν, ἀφέθη ἀκράτητος εἰς πυρίνους κλαυθμούς. Ἀγωνιώδεις λυγμοὶ συνέσπων τὰ στέρνα τῆς βραδυνῆς νεάνιδος· οἱ κυματισμοὶ τῆς θαλάσσης ἐφαίνοντο ὡς ν’ ἀντέγραφον τὰς θλιβεράς ἐκείνας συγκινήσεις, ἡ ἄβυσσος ἀντήχει ὑποκώφως τοὺς μεγάλους κλαυθμούς.

Ἡ “Ἐλλεν ἐνηγκαλίσθη τὴν ἀδελφὴν, ἐβύδισεν εἰς τὸ στήθος τῆς Μοράγ τὴν χρυσὴν κεφαλὴν, κ’ ἐλαφρυνθεῖσα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ φοβουμένη, ὡς τὸ νήπιον ὑπὸ φοβερὰν προσωπίδα, ἀπεκοιμήθη. Οὕτως ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ Ὀσέλλου ἐκοιμήθη ἡρεμὸς καὶ γλυκεῖα ἡ πτωχὴ Δεοδημόνα.

5.

Ἡ Μοράγ ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σύννους, ὡς αἱ μέσαι νύκτες. Ἐκράτει τὰ βλέμματα βεβυδισμένα πρὸς τὴν θαλάσσαν, κάτω, ἥτις ἐπεταίνετο ἀγριωτέρα καὶ φρυάττουσα. Τὸ σκότος προσέθετε πολὺ εἰς τὸ φρικτῶδες μεγαλεῖον τῆς θαλάσσης, ὡς τὸ αἷμα εἰς τὴν μορφὴν τοῦ φονέως. Ὡς τὰ κύματα, οὕτω καὶ τὸ στήθος τῆς Μοράγ ἐξωγκουτο ἀπὸ πόθους ἀγρίους καὶ σκοτεινοὺς. Εἰς τὰς γενναίας καρδίας ἡ θέα τοῦ πελάγους εἶναι προαγωγὸς γόησσα, ἔμπνευσις μεγίστων. Ἐὰν ἡ Ἀγγλία μὴ εἶχεν ἐμπρὸς τῆς καὶ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ τοῦ ὠκεανοῦ, θὰ ἐγέννα τὸν Σαίξπηρον καὶ

τὸν Βύρωνα; Θύελλα κακούργων βεμβασμάτων ἦγε καὶ ἔφερε τὴν Μοράγ, ὥς αἰ ριπαὶ τοῦ ἀνέμου τὸ ἄχυρον.

Ὁ Ἄλβ ἠγάπα τὴν Ἑλλεν· ἡ Μοράγ ἦτο πλέον ξένη, ἔρημος, ἀπελπισ. Ἐσκέπτετο λοιπὸν ν' ἀποθανῇ, νὰ βυθισθῇ εἰς τὴν ἄβυσσον, πεποιθυῖα ὅτι θὰ εὖρη ἐν τῇ κάτωτι τρικυμίᾳ ἐκείνῃ γαλήνην αἰώνιαν καὶ πάντῃ ἀδόρυβον. Ἀλλ' ἡ Ἑλλεν; Ἡ Ἑλλεν νὰ ζήσῃ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ἄλβ; Εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ἄλβ τόσον εὐκόλως, τόσον ἐρασμίως, τόσον εὐτυχῶς; Ὁ Ἄλβ ὥθει πρὸς τὸν θάνατον αὐτὴν, ἡ Ἑλλεν ἐκράτει εἰς τὴν ζωὴν.

Καὶ ἡ Μοράγ ἔμενεν ἀκίνητος.

Οἱ ὀδόντες τοῦ ὄφeos εἶναι ἀνηλεέστεροι τῆς προδοσίας; Ὁχι· ἡ ἀγνωμοσύνη. Ἀλλ' ὑπάρχει τι μυσαρότερον καὶ δυσειδέστερον ταύτης· ὁ φθόνος. Τοῦ φθόνου ὅμως νόθον ἐκτρωμα, ἡ φαρμακερωτέρα αὐτοῦ ἀκωκὴ, εἶναι ἡ ζηλοτυπία. Ὁ φθόνος ἄγχεται, αὐτοκτονεῖ ἡ ζηλοτυπία μισαιφονεῖ, εἶπεν ὁ Σαυκσπῆρος.

Αἰφνης ἡ Μοράγ εἶδεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης μακρὰς φωτὸς παλλομένας ἀκτῖνας. Ἦγειρε τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ πόλις τοῦ Ἄλβ εἶχε φωταγωγηθῇ. Οἱ ὀφθαλμοὶ ὅλοι ἐκεῖνοι τῶν φώτων ἐστρέφοντο νὰ ἴδωσι τὸν Ἄλβ· αὖριον ἴσως καὶ τὴν Ἑλλεν πλησίον του. Ἡ λαμπρότης ἐκείνη, ὥς δῆγμα λυσσαλέον, τὰ φῶτα ἐκεῖνα, ὥς τόσαι γλῶσσαι πυρὸς, ἔκαιον, ἐσπάρασσον τὰ σπλάγχνα τῆς Μοράγ.

Ἐκλινε τὰ ὄμματα ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς. Αὕτη ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Μοράγ, ὥς τὸ βρέφος εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄφινε παρεταμένους στεναγμούς. Ἐκοιμᾶτο. — Ἐξύπνα, ὦ ἀρετὴ, αἰωνίως ὄνειροπόλος καὶ ὑπνοβάτης! Πότε λοιπὸν θέλεις ἀνδρωθῇ;

Αἰωνίως ᾤσῃσαι δειλὴ παρθένος νεᾶνις, ἢ γέρων παλὶμπαις;
 Ἐὰν ὁ λέων εἶχε τὴν πονηρίαν τῆς ἀλώπεκος, τί ᾤσῃτο!
 Ἀλλ' ἂν ἡ δειλότης ἀρετὴ εἶχε τὴν ἀνδρείαν, τὴν θρασύ-
 τητα, τὴν ἐνέργειαν τῆς κακίας, τί ᾤσῃτο γίνετο!; Ἐξύπνα,
 ἀρετὴ, ἐξύπνα, Ἕλλην! — Ἡ Μορὰ γὰρ ἐπλάνα ἐπ' αὐτῆς τὰ
 βλέμματα, ὥς ἡ τίγρις τὴν γλῶσσαν περιλείχουσα τὸ ἔτοιμον
 νὰ καταποθῇ τὸ θυμὸν. Ἀνακεκλιμένην τὴν κεφαλὴν ἔχουσα
 εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μορὰς, ἡ Ἕλλην ἐκοιμήτο· τὸ μικρὸν
 καὶ ῥοδινὸν στόμα ἡμιανοίγετο ὥς νὰ προσέφερε δέησιν τινα,
 ἡ παρειὰ τῆς ἐφλέγετο ὥς νὰ ἐδέχετο φίλημα, ἐνῶ ἡ χρυσῇ
 τῆς κόμη ἐπιπτε κυματίζουσα καὶ περιπτύσσουσα οἶονεῖ ἱκέτις
 τοὺς πόδας τῆς σκληρᾶς ἀδελφῆς. Φεῦ, ὅλη ἡ καλλονὴ
 αὕτη, ἡ χάρις, ἡ γλυκύτης, ἡ εὐδαιμονία, συνηγόρουν ὑπὲρ
 τοῦ θανάτου τῆς! Αἴφνης τὸ ῥοδινὸν στόμα ὑπετραύλισεν ἐν
 ὀνείρῳ: “Ἀλβ . . . Ἀλβ . . .”

Παρῆλθεν ἐν χρόνου λεπτόν.

Τότε ἡ Μορὰ γὰρ ἠγέρθη. ἠγέρθη ἀνατινάσσουσα ἐρω-
 μένως καὶ σύσσωμος τὴν ἐρωμένην τοῦ Ἀλβ εἰς τῆς θαλάσ-
 σης τὰ βάθη.

Ἡ δολοφόνος ἀδελφὴ δρομαία ἔφυγεν ἐκεῖθεν ἐπὶ μικρόν.
 Εἶτα ἔστη· ἠκροάσθη· Οὐδέν. Εἶτα συνέλαβεν ἐξηραμμένον
 κλῶνον παλαιοῦ δένδρου καὶ κύπτουσα ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ
 βράχου εἶδε κάτω.

Ἡ λευκὴ ἑσθὴς τῆς παρθένου εἶχε συγχυθῇ μὲ τοὺς
 ἀφρούς τῶν κυμάτων.

Ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὁ βορρᾶς ἐδίωκε μέλανα νέφη.

“Ἦδη ἄς ἔλθῃ ὁ Ἀλβ· ᾤσῃ εὖρη μόνην ἐμὲ, μόνην.
 Μετ' αὐτῆς ἡμὴν δούλη, ἀσθενής, ἀνελπὶς· μόνη, εἶμαι βα-
 σίλισσα, νικῶσα, λατρευομένη.”

Εἶπεν ἡ δυσειδὴς καὶ μισαιφόνος Μοράγ. Ἐκίνησε δὲ βραδέως πρὸς τὸν πύργον, βραδεῖα ὥς νὰ ἦτο ἡ μετάνοια, ὅχι· βραδεῖα ὥς ὅφιν μόνις μετὰ τὴν βρῶσιν συρόμενος.

6.

Παρῆλθον τρεῖς περίπου ὧραι. Ἡ τρικυμία κατηυνάσθη, τὸ μεσονύκτιον ἔφθανεν.

Ἀνδρωπὸς τις κρύπτων ὑπὸ μανδύαν μέλανα τοῦ ἱππότου τὴν σπάσθην, ἐπὶ δὲ τοῦ στήθους θλίβων τοῦ ἐραστοῦ κιθάραν, ὥδευε τὴν παραλίαν ἥτις ἦγε πρὸς τὸν πύργον τῆς Ἑλλεν.

Ἦτο ὁ Ἄλβ.

Ἡ ἐρημία ἐν ἡΐβιου ἡ Ἑλλεν ἠνάγκασεν αὐτὸν πρὸ πολλοῦ νὰ ἐκμάσθῃ κιθάραν, ἵνα τῇ ὁμιλῇ μακρόθεν γλυκύτατα· ὁ καλὸς τοῦ ἔρωτος ἐνέπνευσεν αὐτῷ τὴν ἁρμονίαν, τὸ μέλος, τὴν ποίησιν. Ὁ ἱππότης ἐγένετο καὶ βάρδος.

Ἦρχετο λοιπὸν ὅλος θέρμη, ὅλος γλυκύτης, ὅλος ἔρωτος νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πύργου τὴν μορφὴν καὶ τὸν ἔρωτά της. Ἦρχετο νικητῆς, ἀφοῦ ἐν μέσῳ μαχῶν καὶ αἱμάτων ἀνήγειρε προσφέρων ὑπὲρ τοῦ βασιλέως του τὴν χεῖρα, νὰ προσενέγκῃ πάλιν ἐν μέσῳ ἁσμάτων καὶ στεναγμῶν τὴν καρδίαν εἰς τὴν ἐρωμένην του.

Αἶφνης ἔστη.

Σωρεία τις ἀφροῦ, ἐπιμήκης καὶ ἀλλόκοτος, ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Ὁ Ἄλβ ἐπλησίασεν. Ἦτο πτώμα γυναικὸς, λευχείμονος. Τὸ πρόσωπον ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὴν θάλασσαν· ὀλίγα φύκη, ἐκβρασθέντα μετὰ τῆς τρικυμίας, ἐσκέπαζον τοῦτο, ὥς νὰ ἦσαν πένθους καλύπτρα· μακρὰ μελί-

χρυσος κόμη ἦτο ὑπὸ τῶν κυμάτων ἀνερριμμένη ἐπὶ τῶν ἀμμοδῶν προσχώσεων τῆς ἡϊόνος· ἡ λευκὴ ἐσθῆς ἐσαλεύετο περὶ τοὺς πόδας ὑπὸ τοῦ ὕδατος, αἱ χεῖρες ἦσαν προτεταμένα εἰς τὴν θάλασσαν ὥς ἱκετεύουσαι, ἐνῶ τὸ γαλήνιον κύμα, πολλῷ εὐσπλαγχνότερον μιᾷς ἀδελφῆς, ἦρχετο καὶ ἐφίλει, μορμύρον ἐπὶ στιγμὴν περὶ τὸ στόμα, ἐφίλει τὰ χεῖλη τῆς ταλαιπώρου Ἑλλεν.

Ὁ Ἄλβ ἔβλεπεν. Αἰσθημά τι φρίκης καὶ ἐλέους ἐκράτησεν αὐτὸν ἵνα μὴ ἀφαιρέσῃ τὰ φύκη ἀπὸ τῆς μορφῆς, οὐδ' ἀνεγνώρισεν οὕτω τὸ πελιδνὸν τῆς ἐρωμένης του πρόσωπον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν ἐπὶ τῇ νεκρᾷ νεάνιδι· θεατῆς τῆς λύσεως μόνος, ἀνέπλαττεν ὅλον δράμα τραγικώτατον. Ἔμενε σύννους. Ἀλλ' ὅταν προσαναβᾷσα ἀπὸ τῶν νεφῶν ἡ σελήνη ἐφώτισε τὴν χρυσὴν τῆς νεκρᾶς κόμην, ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶδον τὸ ξανθὸν τοῦτο τῆς νεότητος στέμμα ἀνερριμμένον ἐπὶ τὰς θῖνας, ὥς ὡραίαν εἰκόνα ἀνηρτημένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀνεμνήσθη τῆς μελιχρύσου κόμης τῆς ἐρωμένης του καὶ ἔμενε ὥς μαγευθεὶς...

Μόνος ὁ ἔρως εἶναι σοφὸς ἅμα καὶ τολμητίας. Ἐνατενίζων τὴν θαυμασίαν καλλονὴν τῶν τριχῶν ἐκείνων ἐπεπόθησε νὰ ἑδίδε φωνὴν εἰς αὐτάς, εὐέλπιδες ὅτι τὸ μέλος των θὰ ἦτο οὐράνιον. Τότε κόπτει, κόπτει τινὰς αὐτῶν καὶ φεύγει. Ἐφευγε θραύων τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας του καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐφαρμόζων τὰ χρυσᾶ νήματα τῆς ἀγνώστου κεφαλῆς. Ἐπεραίου δὲ μόλις τὴν ἔμμουσον καὶ θλιβεράν αὐτὴν ἔμπνευσιν, ὅτε ἔφθασεν ὑπὸ τὸν πύργον τῆς Ἑλλεν. Ἐβυθίσθη εἰς τὸ ἐναντι δάσος, σιγηλός, τρέμων φλεγόμενος.

Τὰ παράθυρα τοῦ πύργου ὅλα ἦσαν κλειστά. Μόνον ἀνοικτὸν ἦτο τὸ τῆς Ἑλλεν, ἀλλ' ἦτο πλήρες σκιᾶς καὶ

σιγῆς. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔφρισσον ὥς νὰ διήρχετο φάσμα τι ἀερῶδες· ἡ σελήνη διὰ τῶν νεφῶν ἄλλοτε ἐλειπό-
δύμει, ἄλλοτ' ἀνέλαμπε καταπληκτική· ὁ Ψρηνώδης τῆς
γλαυκὸς τόνος ἠκούετο πέραν ἀπαίσιος. Τὸ παράΨυρον τοῦ
πύργου ἐκεῖνο ἔβλεπε μέλαν ὥς ὀφθαλμὸς Ψανάτου, λυπηρὸν
ὥς τάφος ἀσκεπής. Ὁ Ἄλβ ἐρρίγησεν.

Αἰφνης ὑπεφάνη ὠχρά τις καὶ λεπτὴ σκιά ἐν αὐτῷ. Ὁ
Ἄλβ ἐπέτεινε τὴν ὄρασιν. Κεφαλὴ τις ἐστηρίζετο περιλύπως
εἰς τὴν χεῖρα, ἐπὶ τὰ χεῖλη ἔσωΐεν τοῦ παραΨύρου. Βεβαίως
ἦτο ἡ Ἑλλεν περίδακρυς ἀναμένουσα τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἄλβ.

Οἴμοι! Ἦτο ἡ Μοράγ κλαίουσα. Ἡ Μοράγ κλαίουσα.
Ἔχυνε δάκρυα χαρᾶς διότι Ψὰ ἔφΐσανεν ὁ ὠραῖος Ἄλβ, ἡ
διότι ἐφόνευσε τὴν πτωχὴν Ἑλλεν; Οἱ ἐρῶντες Ψὰ ἀμφέ-
βαλλον, οἱ ἀδελφοὶ ὅμως ἐρωτώμενοι Ψὰ ἐβεβαίουν πόΐεν τὰ
δάκρυα ἐκεῖνα.

Ὁ Ἄλβ ἤγειρεν ἐπὶ τὴν κιθάραν τὴν χεῖρα. Μελωδία
τις ἀπὸ τῆς κιθάρας ἐναρμόνιος καὶ γλυκεῖα, ὥς τὸ Ψερμὸν
καὶ εὐῶδες λουτρὸν, περιέβαλε τὴν φύσιν, ἡ δὲ Μοράγ ἔχουσεν
ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ἄλβ ταῦτα:

“Ἀπῆλΐσον μακρὰν, ὅπου ὁ οὐρανὸς ἀπλοῦται ὥς κυανοῦς
πολύγωνος ἀδάμας, τρέμων ὥς ὑπὸ πνοὴν γοήτιδα, εἰς ἐκά-
στην δὲ κλίσιν αὐτοῦ μυρίοι καὶ μυρίοι ἀστέρες μαρμαίρουσιν
ὠραιότατοι. Ἀλλ' ὑπὲρ ὅλον τὸ ὑγραλέον κυανοῦν τοῦ οὐρα-
νοῦ ἐκείνου, δύο εἰς τὴν μνήμην μου ἐπέλαμπον ἀστέρες
γλυκύτεροι: ὧ Ἑλλεν, οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί σου.”

“Ἐν τῇ μάχῃ διεσταύρωσα μετὰ τοῦ ἐχθροῦ τὴν σπά-
ρην ἀκράτητος. Ὁ ἀντίπαλος κατέπεσε γονυκλινής, ἀνατεί-

νων τὰς χεῖρας ἐκέτης. Ἦτο νέος. Ἴσως εἶχε μητέρα, κόρην λατρεύουσαν αὐτόν. Ἡ φωνή σου μ' ἐκάλει βεβαίως νὰ δώσω χάριν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ πατρίς μὲ προσέταττε νὰ δώσω τὸν θάνατον. Ὑπήκουσα εἰς τὴν ἐρωμένην μου, ἕτοιμος νὰ δώσω εἰς τὴν πατρίδα τὸ αἷμά μου. Ἐσώθη."

"Ἀπὴλθομεν νικηταί, ἐστεμμένοι τὴν δάφνην. Ἐπανέθηκα τὴν σπάθην εἰς τὴν θήκην, τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν καρδίαν. Ἦδη ἡ εὐρεῖα τῶν μαχῶν πεδιάς, ὅπου τόσοι ἥρωες ἀπεχαιρέτησαν διὰ παντὸς τὴν ἡμέραν, ἡ πεδιάς κοιμᾶται ἄφωνος, ὥς λίχνον νηπίου. Μόνη ἡ μικρὰ καρδιά μου μένει ἀκοίμητος, μόνη αὕτη ἀγρυπνεῖ ὑπόστονος, ἀγρυπνεῖ βυθιζομένη ὅμως εἰς γλυκύτατα ὄνειρα."

Τὰ ἔπη τοῦ Ἄλβ ἦσαν ταῦτα· ἀλλὰ τῆς κιθάρας τὸ μέλος; Φεῦ, αἱ ξανθαὶ χορδαὶ τῆς κιθάρας, ἀντὶ συνήθους μέλους, ἀνέπεμπον τὴν φωνὴν τῆς Ἑλλεν· φωνὴν μείλιχον, δειλὴν καὶ κλαίουσαν, ὥς νὰ ἦσαν αἱ τονισθεῖσαι τρίχες αὐτὰ ἐκεῖνα τῆς ἀδελφῆς τὰ χεῖλη. Ἡ Μοράγ ἤκουεν ἐν ἐκστάσει τὴν οὐρανίαν αὐτὴν καταδίκην, ἤκουε φρίσσουσα τὸ ἄσμα τοῦ ὠραίου ἱππότου ἐν ᾧ συνησθάνετο τὴν λαλίαν τῆς πνιγείσης ἀδελφῆς. Οὐδ' αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ χεῖλη τῆς Ἑλλεν θ' ἀνέδιδον ἀληθεστέραν τὴν φωνὴν τῆς ὅσον αἱ χρυσαυγεῖς αὐταὶ χορδαὶ τῆς κιθάρας τοῦ Ἄλβ. Ἦτο ὁ Ἄλβ; Ἦτο τὸ φάσμα τῆς Ἑλλεν; Ἡ Μοράγ οὐδὲν ὑπὸ τὰ φύλλα καὶ τὴν σκοτίαν διέκρινεν, ἀλλ' ἤκουε τὴν φωνὴν τῆς Ἑλλεν. Φεῦ, φεῦ, φεῦ!

Τὴν μελίρρυτον ἐκείνην φωνὴν τῆς κιθάρας ἅμα καὶ τῆς Ἑλλεν, ἥ Μοράγ πιέζουσα τὸ δαίλαιον στῆθος ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐν σπαραγμῷ μετανοίας καὶ φρίκης, ἤκουε καὶ ἐδέχθη ὥς κεραυνοὺς ἐπάνω τῆς τὰ γλυκύτατα ταῦτα ἔτι τοῦ Ἄλβ ῥήματα.

Ὁ δύστηνος Ἄλβ ἐπεκαλεῖτο ἐν ἀπάτῃ πρὸ τῆς Μοράγ τὴν ἀποθανοῦσαν ἐρωμένην οὕτως, ἠκούετο δὲ ἡ φωνὴ τῆς Ἑλλεν λέγουσα:

“ὦ Ἑλλεν, ἦλθον· ἦλθον μὲ τὴν δάφνην εἰς τὸ μέτωπον, μὲ τὸν ἔρωτα εἰς τὸ στῆθος, μὲ τὴν ἐπὶ κλησὶν εἰς τὰ χεῖλη. Ἐνύκησα χαλκενδύτους ἱππότας, ἀλλ’ οὐχὶ τὰ αἰδήμονα βλέμματα, οὐχὶ τὰ ἀβρότατα στήθη τῆς ἐρωμένης μου. Βλέπεις; Εἶμαι μεθύων.

“ὦ Ἑλλεν, Ἑλλεν! ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλην μου. Ἀφῆκα τὰς λεγεῶνας τῶν συνεταίρων καὶ διέβην μόνος ὄρη μεγάλα, θαλάσσας ἀγρίας, ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν νεφῶν, ὑπὸ τῆς σελήνης τὸ φῶς, ὑπὸ τοὺς γογγυσμοὺς τῶν φύλλων, ὥς μεσονύκτιον φάσμα, νὰ φθάσω πλησίον σου. ὦ ἀδελφί μου Ἑλλεν, ἐλθέ, ἐλθέ, ἐλθέ! . . .”

Τὸ ἄσμα ἐκόπη, λιποθυμήσαν ἐπὶ τὰ χεῖλη τοῦ ἐραστοῦ. Ἡ Μοράγ ὁμοῦ κατέκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐν ἀπογνώσει καὶ λύπῃ, ἡ δὲ ψυχὴ τῆς μὲ τοὺς τελευταίους τόνους τοῦ ἄσματος ἐσβέσθη εἰς τὸν αἰθέρα.

Σ. Ν. Βασιλειάδης.